

סידור תפלה להרש"ש

לה

<p>אלהינו אימא</p>	<p>יהוה אלהינו דעת</p>	<p>יהוה אלהינו אבא</p>
<p>מק"ר ראשונה דע"ב דבג"ה דמ"ס דא"א</p>	<p>מק"ר דע"ב דד"ר דמ"ס דא"א</p>	<p>מק"ר דע"ב דח"ן דמ"ס דא"א</p>
<p>אהיה יהוה</p>	<p>אהיה יהוה</p>	<p>אהיה יהוה</p>
<p>אלף הי יוד הי לבג"ה דא"א וי"סו"ת</p>	<p>יוד הי ויו הי יוד הי ואו הי לד"ר דא"א וי"סו"ת</p>	<p>יוד הי ויו הי לח"ן דא"א וי"סו"ת</p>
<p>יכוין לסלק האור שצפ"ת אמ"ל דנלח דתבו' ולהעלו' לת"ת דידה ועי"כ מלטנן הפ' הגז' ללור' חכ' דז"א</p>	<p>יכוין לסלק האור שצפ"ת דהוד דתבונה ולהעלותו לת"ת דידה ועי"כ מלטנן הפרק הגז' ללור' גבו' דז"א</p>	<p>יכוין לסלק האור שצפ"ת דנלח דתבו' ולהעלותו לת"ת דידה ועי"כ מלטנן הפרק הגז' ללור' חסד דז"א</p>
<p>יכוין להמשיך הטיפה שהוא שם ע"ב עם ה"ח מחסדים דדעת דע"י לחסד דע"י שצגולגלתא דא"א ומשם למזל ח' כולר חסד ומשם לדעת העליון ונקא מזל י"ג :</p>	<p>ביוצר</p>	<p>יוד הי ויו הי יהוה ה"ח יהוה יהוה</p>
<p>יוד אלף הי ויו הי ויזווגו הכ' מזלות ע"ב וקס"א וימשיך הטיפה עם החסדים הנ"ל לכחצ"ד (* דאבא</p>	<p>יוד אלף הי ויו הי</p>	<p>יוד אלף הי ויו הי</p>

צק"ש דערצית יכוין גם היחוד הזה דא"א דא"י וזו"ן דבריאה.

<p>אהיה</p>	<p>יהוה יהוה</p>	<p>יהוה</p>
<p>יכוין לדבק ולקשר שלו עם חיה של הלדיק לעורר מ"ד דא"א</p>	<p>יוד הי ויו הי וואו הי (**) יכוין לזווג את א"א והיא מעלה מ"ן ע"י נשמתו ונשמת הלדיק וע"י שם ס"ג והוא ישפיע מ"ד ע"י חיה שלו וחית הלדיק וע"י שם ע"ב ומזדווגים ע"י שם ע"ב.</p>	<p>יכוין לדבק ולקשר חיה שלו עם חיה של הלדיק לעורר מ"ד דא"א</p>

אחד

(* א"ה ויש סידורים שכתוב דאבא ואימא ועיין בס' תו"ח דקכ"ד ע"ב :
(**) כלע"ד כי תחילה צריך שיכוין למסור עצמו עק"ה ולקבל דמכ"ד מד אותיות הויה וד'
אותיות אדנ"י וליהדס ע"י ד' אותיות אהיה וג"כ צריך להעלות נ"ח שלו עם נ"ח של הלדיק ועם
הנ"ח של הזו"ן לנ"ח דא"א ונ"ח כ"כ יכוין לזווגם כנו' וכמ"ש בע"ה של"ט דרוש י"א כלל ט"ז וי"ט
ובש' הכוונות בדרושי ק"ש ובדרושי נפ"א וע"ש וא"ש את"מ. המסדר יא"ה

סידור תפלה להרש"ש

לקיים מ"ע אנכי ה' ולא יהיה לך וליחד ה' ב"ה

אחד א"ח ט"ס דז"א שבו שם מ"ה יוד הא ואו הא ד' נוקביה
לאה ורחל העומדת אחורי ד' ספי' תנה"י דז"א שבה שם אדני
אחדות גמורה יאהדוניה

ימסור נפשו עק"ה
בקי' יאא יוד הי ויו הי
שריפ' הרה יוד הי ואו הי
הרג וני יוד הא ואו הא
ומנק ה"ה יוד הה וו הה
ויכוין לקבל ד"מ ב"ד מד' אותיות
הויה וד' אותיות אדני לייחדם ע"י
ד' אותיות אה"ה וע"י עסמ"ב
ויכוין להעלות נרנח"י שלו למ"ן אל
הנוק' דז"א דאלי' העומדת בצריאה
ולהמשי' לה ייא"י דס"ג דאותיו' מכתר

וחכמ' דא"י והם כמס' א"ל צסוד חסד אל ויכוין להמתי' בו את הב"פ שך שך
דינים דזו"ן הנכללים אח"כ בה. ועי"ז מתמלא שם אדני שבה
אלף דלת נון יוד שהוא גי' תרע"א כמספר ב"פ שך שך ויא"י.

גם יכוין להמשיך מה"י אחרונה
דע"ב דא"א דדת"י דגבורות דמ"ס.
מוסין דהויה ואדני עם הנרנח"י
דו"ק לזו"ן.

יוד הי ויו הי
יוד הי ואו הי
יוד הי ואו הי
יהוה
יוד הא ואו הא ס"ה
ייה יהו יהוה רפ"ח
ויכוין לחבר זו"ן ומהחברת רחל
עם לאה יאהדוניה

אהיה אהיה
יהוה יהוה
אהיה אהיה
יהוה יהוה

גם יכוין להעלות נשמת זו"ן והם
אותם המוחין אשר נכנסו בתיבת
שמע ישראל עם נשמתו עם נשמת
היסוד דא"א שבצינה דז"א עם
הבירורין הנז' למ"ן לאו"א.

אהיה אהיה
יהוה יהוה
אלהים אלהים
אהיה יהוה אלהים
יהוה יהוה אלהים
אלהים
יכוין

אהיה אהיה
יהוה יהוה
אהיה יהוה
יהוה יהוה
יאהדוניה
לחח"ן בג"ה דת"י דזו"ן
גם יכוין לסלק האור שבפרק
אמלעי דהוד דתצונה ולהעלותו
לת"ת דידה ומלטנן הפרק הנז'
ללורך בינה דז"א.

סידור תפלה להרש"ש

הוה יוד יוד יהה הא הי וו ואו. הה הא הי.
א א א ל ל ל איש ד ה ד נו י י ה

לברך את ה' כסא אברהם, עבד א'.

וזה ע"י סיכויין שגם ז"ל מבררים מצירורי א"ח שגפלו במקום ז"ל ויכוין לעורר מ"ן ומ"ד לא"ח ע"י נשמה וחיה שלו וע"י ע"צ ס"ג. גם יכוין להעלות א"ח למ"ן לא"ח ע"י שגם הם יבררו מצירורי אחריים דא"ח שגפלו במקום. גם יכוין להעלות א"ח למ"ן לעי"ו ע"י שגם הם יבררו מצירורי עי"ו שגפלו במקומו. וגם יכוין שמעלים מזה לזה עד רוס המעלות. גם יכוין להעלות כל הצירורים הגז' לע"צ ס"ג דא"ק ויכוין לזווג ע"צ ס"ג דא"ק שהם טעמי ע"צ עם טעמי ס"ג :

יוד הי ויו הי יאההיזה

יוד הי ואו הי איההיזה

ומוליאים הי"ס דמ"ה ממלח דא"ק עם תשלום הי"ס דצ"ן היולאים מעיני א"ק הנוגעים לצירורים הגז' ונמשכים המוחין הגז' עם הנרכ"י ואור הטעמים ואור הא"ס שבתוכם לעתיק ויורדי' ומתלבשי' בנה"י דעתיק. ויכוין לזווג חב"ד דנה"י דע"י.

איההיזה

ולמשך מהם הארת טיפות חו"צ דחכמה דז"א (ציולר מעורבת עם אור חילו' עתיק). לחב"ד דחג"ת דא"ח. ויכוין לזווג החב"ד דחג"ת דא"ח.

איההיזה

ויכוין להמשיך טיפות המוחין דחו"צ דחכמה הגז' (ציולר מעורבת עם אור פנימיות וחילוניות דא"ח) (בערבית מעורבת עם אור חילו' דא"ח) למזל העליון. גם יכוין לזווג חג"ת דנה"י דע"י

איההיזה

להמשיך טיפות המוחין דחו"צ דבינה דז"א (ציולר מעורבת עם אור חילו' דעתיק) לחג"ת דחג"ת דא"ח. ויכוין לזווג חג"ת דחג"ת דא"ח

איההיזה

ולמשך המוחין דחו"צ דבינה הגז' (ציולר מעור' עם אור פנימיות וחילוניות דא"ח) (בערבית מעור' עם אור חילו' דא"ח) למזל העליון. גם יכוין לזווג נה"י דנה"י דע"י

איההיזה

ולמשך טיפות החו"ג דחו"צ דז"א מעורבת עם אור עלמו' דעתיק. לנה"י דחג"ת דא"ח שהם התרין כתפין ולזווג הנה"י דחג"ת דא"ח.

איההיזה

ולמשך

ולהמשיך טיפות המוחין חו"ג דחו"צ דז"א מעורבת עם אור עלמות דא"א ג"כ למזל העליון (א) ויכוין להמשיך אי"פ דתרין כתפין דא"א שהם תרין עטרין דדעת דז"א וגם או"פ דקולא דשערי דא"א עד רישא דז"א :

ויכוין לזווג הב' מזלות נולד ונקה שהם ע"צ וקס"א.

יוד אלה הי היו יוד הי

ויכוין להמשיך ד' מוחין דחכמה לחצ"ד דאבא. וד' מוחין דבינה לחצ"ד דאימא. גם יכוין שפי ריבוי האורות נסדק היסוד דע"י ומתגלים כל החו"ג ועי"ז נעשים אבא ויש"ם פרלוף א'. ואימא עם תבונה פרלוף א'. ויורדים או"א עלאין ומתלבשים ציססו"ת הראשונים. ויכוין לזווג או"א דפנימיות דפנימיות ודחיצו דפנימי' ופנימי' דחיצו' רוחא ברוחא דאו"א (ב) אחר הזיווג החיצון דגופא בגופא.

זיווג פנימי רוחא ברוחא בכתרים ובחצ"ד ובז"ת

איהיהיה יאההיהה יאההיהה

גם

(א) ועיין צס' עלי נהר די"ג ע"א אות מ"ה שכתב וז"ל מ"ש באחד להמשיך או"פ דב' עטרין וקולא דשערי לרישא דז"א הוא לפנימיות דחילוניות כנז' בדרושי ר"ה וכו' ומ"מ משם מבואר שבחי' קולא דשערי אינה נכנסת אלא באבות שכל בחי' השערות היא בחי' או"מ ונ"ל שכתב כן כיון שהמו' הנכנסים באבות הם ממקי' או"א ויש במקי' ככל מה שיש בפני' א"כ צק"ש שנכנסו הפני' גם קולא דשערי היולאה מהפנימי נמשכה עד רישא דז"א עכ"ל. **יאה**

(ב) וכמ"ש צס' עלי נהר די"ב ע"ד אות מ"ג וז"ל ומ"ש זווג פנימי רוחא ברוחא אהיה הויה אחר זווג החילון דגופא בגופא דאו"א שורש דברים אלו בדרוש דנפ"א וכו' והנה במלת שמע עשינו זווג חילון דגופא בגופא דאו"א התמידי ועכשיו באחד אנו מזווגים אותם רוחא ברוחא שהוא זווג הפנימי וכעד"ז בזווג זו"ן במלת מלכותו אנו עושים זווג רוחא ברוחא ובנפ"א עושים זווג גופא בגופא וזו"ן דרוחא ברוחא דוקא ביום וע"ש ואני הלעיר הוכרחתי לבאר זה לפי שראיתי שכתב הרב ש"ש צס' פתח עינים די"ט ע"ד אות ט"ז וז"ל זווג פנימי רוחא ברוחא אחר זווג החילון דגופא בגופא דאו"א ל"ל אח"כ וט"ס נפל צספרים וע"ש ונ"ל הטעם שאמר ע"ס יען כי רלה לפ' כי כאן במלת אחד אנו מזווגים צ' הזווגים הנז' דאו"א והם זווג החילון דגופא בגופא וגם זווג הפנימי דרוחא ברוחא דאו"א ולכן מטעם זה מוכרח הוא לומר כי ט"ס ול"ל זווג פנימי רוחא ברוחא אח"כ יען כי קודם לריך לזווג הזווג החי' דאו"א עתה מלבד הזווג החילון דמלת שמע ואח"כ מזווג הזווג הפנימי שהוא רוחא ברוחא דאו"א ג"כ וזהו לא כמ"ש צס' עלי נהר כי הזווג הא' שהוא זווג החילון דגופא בגופא דאו"א כבר זווגנו אותו לעיל במלת שמע ונשאר לנו עתה לזווג הזווג הפנימי דרוחא ברוחא דאו"א ולכן מטעם זה גרס אחר ולא אח"כ. וא"ש הסי"ב **יאה**

סידור תפלה להרש"ש

מקור 2: סידור רש"ש ח"ב
לז' ע"ב

רש"י		ר"ת
אהיה יהוה אהיה אהיה יהוה אדני יוד הי ו יהוה ואו הא.	ראש יד	אהיה יהוה אהיה אהיה יהוה אדני יוד הי ו יהוה ואו הא.

(ח) כונה זו היא צק"ס דערצית לצד

גם יכוין לעורר מ"ד דאבא ע"י חיה שלו וע"י שם ע"צ וגם לעורר מ"ן דא"י ע"י נשמה שלו ושם ס"ג ומזדווגים בצחי' כלים החילונים דפנימיות שלהם:

אהיה	יאהיהיה	יהוה
------	---------	------

יוד הי ויהוה	יוד הי ויהוה
--------------	--------------

להמשיך ד' מוחין דחכמה שבצ"ד דאבא החו"צ ליסודו והחו"ג למלכותו וכן יכוין להמשיך הד' מו' דבינה שבצ"ד דאימא החו"צ ליסודה והחו"ג למלכותה.

יוד הי ויהוה	יוד הי ויהוה
--------------	--------------

(ב) בק"ש דיוצר יכוין להמשיך מכחב"ד דאבא ליסוד דאבא ומשם ליסוד

דאימא שם ע"בשהוא צחי' טיפת ההזרעה והוא ע"צ של חיבות דויסע ויבא ויע והוא צחי' חיה כי הכלי הוא צחי' נר"ן:

יהוה	יהוה
------	------

ויכוין לזווג ישסו"ת הראשונים דהיינו שאימא מעלה מ"ן שהם חכמות וחסדים שהם מ"ה דצ"ן והם חח"ן ורת"י דחסדים דללס דאימא ונותנתם לאבא ואבא משפיע מ"ד והם בינות וגבורות שהם צ"ן דמ"ה והם צג"ה ורת"י דגבורות דמו' דללס דאבא ונותנתם לאימא ועי"ז נכלל הללס דאבא ונעשה כולו מחכמות וחסדי' שהם מ"ה דמ"ה ומ"ה דצ"ן ומתלבשים ד' מוחין צנה"י חכמה צנלח בינה בהוד חו"ג ביסוד והם ללס דאחור (ציולר דחו"צ) (בערצית דבינה) (ובר"ח גם דכתר) דנה"י דיש"ס. ועד"ז נכללו המוחין דללס דאימא ונעשה כולו מבינות וגבורות שהם צ"ן דמ"ה וצ"ן דצ"ן ומתלבשים ד' מוחין הנו' צנה"י דילה חכמה צנלח בינה בהוד חו"ג ביסוד והם ללס דאחור (ציולר דחו"צ) (בערצית דבינה) (בר"ח גם דכתר) דנה"י

(ח) כן נראה מש' רוח הקודש ד"מ ע"ג יחוד צ' ועס"צ ותחלה יכוין למסור עלמו עק"ה כמ"ס לעיל במלת ה' אלהי' ה' וע"ס:

(ב) וכמ"ס צס' עלי נהר דיי"א ע"ג אות מ"א שכתב וז"ל הבנת הדברים אלו כי המשכה זו לאו"א הכוללים דכ"ד שעות אשר צק"ס שעה"מ נזדווגו ונתן בה צחי' הכלי ג' ע"צ גימטריא רי"ו וגם ז"א הכולל דכ"ד שעות נתן צוקבא הכוללת דכ"ד שעות צחי' הכלי ע"צ קדם. ועתה צק"ס דהיום מזדווגים או"א הכוללים באחד וממשיך לאימא עי' ע"צ דחיבות וזווג וז"ן דהולדה צנפ"א והוכרחתו לצאר זה לפי שראיתי למי שרלה לומר דעי' וע"צ זה הוא לפרטים דאו"א דאותו זמן וכו' עס"צ: המסדר יא"ה

סידור תפלה להרש"ש

מא

ר"ת

אֱהִיָּה יְהוָה אֱהִיָּה
אֱהִיָּה יְהוָה אֲדֹנָי

ראש
יד

רש"י
אֱהִיָּה יְהוָה אֱהִיָּה
אֱהִיָּה יְהוָה אֲדֹנָי

יִוָּד הִי וְיִוָּד הִי. יִוָּד הִי וְיִוָּד הִי. יִוָּד הִי וְיִוָּד הִי.

לחח"ן בג"ה דת"י דחג"ת דפר' חצ"ד דפנימיות דפנימיות דב"ן דמ"ה ודב"ן
(ביולר דחו"ב) (בערצית דבינה) (בר"ח גם דכתר) דפר' חו"ב חו"ג דכתר דנה"י
דבינה דז"א (ביולר דכלים פני' במנחה כלים אמלעי') (בערצית כלים חילוני') :
אח"כ יכוין להמשיך ב' ללמי המוחין דאו"פ דגדלות דחילוניות דפנימיו' דאו"א
שניהם לחח"ן בג"ה דת"י דחצ"ד דחילוניות דפנימיות דז"א *) וגם
יכוין

(* עיין בפתח עינים דכ"ד ע"ב אות כ"ט וז"ל שמעתי מקשים דלא נקט
לצחי' ו"ק דמקי' אלו דחילו' דפני' הנמשכים בק"ש צחי' זוג ע"ד הגו'
בעמידה וכו' מהר"ר יוסף ויטל ז"ל עכ"ל עוד כתב בדל"צ ע"ד אות ב'
וז"ל ועוד אם כבר נמשכו המקי' דו"ק בק"ש במלת אחד כמו שיראה הרואה
א"כ מה ענין עתה כאן בעמידה שאנו ממשיכים חח"ן בג"ה דת"י דמקי' הלא
אינו להמשיך רק חצ"ד דמקי' ברם לזה י"ל דבק"ש נמשכו ו"ק דמקי' בחצ"ד
דז"א ולא נתפשטו הו"ק דז"א רק כולם הם בחצ"ד דז"א יחד אבל עתה
בעמידה נמשכים החצ"ד דמקי' דוקא ונעשו עתה צרישא דז"א כל צחי' המקי'
דחח"ן בג"ה דת"י ומכוין שעתה הם מתפשטים בכל חח"ן בג"ה דת"י דז"א
כתב להמשיך חח"ן בג"ה דת"י והאמת אינו אלא חצ"ד דמקי' וזה מבואר
בהקדמת כונה זאת בסידור דצחי' חילו' דפני' בק"ש וכו' אמנם זה ל"ל מנין
לו לכוין ע"ז הו"ק דמקי' להמשיך בק"ש והג"ר בעמידה דמדרוש ד' דעמידה
אשר מדבר בצחי' זאת דחילו' דפני' נראה שאינו מפורש עכ"ל. ואני הלעיר
לא זכיתי להבין דב"ק בתירוולו שתירץ על מה שהקשה אם כבר נמשכו המקי'
דו"ק בק"ש במלת אחד א"כ מה ענין וכו' יען כי כל עיקר תירוולו אינו נראה
במ"ש בסידור דכוונת העמידה להמשיך חח"ן בג"ה דת"י דחצ"ד וחג"ת ונה"י
דמקי' דאו"א לחח"ן בג"ה דת"י דז"א וכתב הוא ז"ל כי האמת אינו אלא
חצ"ד דמקי' כ"ז אינו מוכח מן סידור של העמידה ובפרט מסידור הקלר שלא
כתוב רק חח"ן דמקי' דאו"א לחח"ן דז"א ול"ע עוד ל"ל כי הרי במלת אבותינו
כתוב בסידור וז"ל יכוין למסור עלמו עק"ה וכו' ולזוג הפרי אמלעי ההוא
ולהמשיך ללס דמו' עם נרנח"י דאו"מ עכ"ל מכאן משמע כי עתה היום הרת
עולם מזווגים הפרי' אמלעיות שלהם וממשיך ללס שלס דמו' עם נרנח"י דאו"מ
דאו"א ל"ס דז"א ולא נזכרו כאן לא חצ"ד ולא הארה כמ"ש בזווג או"א
דפנימיות דפנימיות כי הזוג הוא להאיר במו' דאבא ובג"פ עילאין דאימא יען

סידור תפלה להרש"ש

הוה יוד יוד הוה הא הי וו ואו ואו הוה הא הי
א א א ל ל ל איש ד ה ד נו י י ה

לאהבה את ה'. כסא ע"י אברהם. עבד א'.

(* בק"ש דערבית יכוין יחוד זה בזו"ן דצריאה :

יכוין לזווג את זו"ן שהיא תעלה מ"ן ע"י שם ז"ן וע"י נפשו ונפש הלדיק
והז"א ישפיע מ"ד ע"י שם מ"ה וע"י רוחו ורוח הלדיק ומזדווגים :

ו יהוה	יאהדונהי	ה אדני
יוד הא ואו הא	חיבור זו"ן	יוד הוה וו הוה

אח"כ יאמר הרמ"ח תיבין דק"ש לתקן רמ"ח איברי זו"ן ועמהם יתקן פר' הנוק' ויכוין בכללות פרשה ראשונה לתקן כחצ"ד דזו"ן. ויכוין כי צפרשה א' יש ה"פ נגד ה"ח המאירים מחכמה שבו לחסדים דדעת דז"א ומאירים ומתקנים כתר וחז"צ ודעת ק"ל דרחל צה"ח אלו הרמוזים צר"ת וס"ת ה"פ אלו שהם ה' פעמים כ"ו ה' הויות. אלא שיכוין אותם דצ"ן.

ויכוין בקריאתו להפריד בין הדבקים שהם ס' אותיות שוות הסמוכים זה לזה שהם כנגד הו"ק דמ"ה וצ"ן דזו"ן הדבוקים יחד אחצ"א כל אחת כלולה מי' שהם ס' ויכוין כי מעתה מתחיל לנסור אותם ע"י החסדים המחפשטים צהם עתה בקריאת פרשיות אלו וכנרמז עליהם אותיות. ויכוין צמ"צ דאצגית"ן. ויכוין לעשות ראשו מרכבה לתקן כסא לשכינה **יְהוָה** ויכוין לעשות עלמו עבד לה' ולקיים מ"ע לאהוב את ה' :

ואהבת גי' צ"פ אור שבשני שלישי ת"ת דז"א להמשיכם לכתר דנוק' הנק' **את יהוה אלהי אלהיך בכל לבבך** יכוין לכלול

* כתר דחסד דמ"ה דמ"ה וצ"ן דזו"ן	ובכל	חסד בגבורה וגבורה בחסד
* חכמה דחסד דמ"ה דמ"ה וצ"ן דזו"ן		
* בינה דחסד דמ"ה דמ"ה וצ"ן דזו"ן		נפשך יכלול גם הנוק' עם החו"ג
* חסד דחסד דמ"ה דמ"ה וצ"ן דזו"ן		ובכל מאדך יכללם בחצ"ד מא"ד

גי'

(* וכמ"ש צ"ש רוח הקודש ד"מ ע"ד יחוד צ' וז"ל ואחר שתסיים פ' בשכמל"ו עם הכונה הנז' אז תכוין לזווג ת"ת ומל' דצריאה ע"י שתי ההויות דמ"ה וצ"ן וכו' וטעם היות היחוד הזה בצריאה לפי שעתה צלילה בערבית כל הכונה היא בעו' הצריאה וכו' ע"ש **יא"ה**

סידור תפלה ל'הרש"ש' קכג

יכוין להמשיך הארה מתי' תליסר דדיק' דא"א
שהוא מזל ההחסון לך הזקן המכוסה לתיקו' ע'
דע' תי"ד דז"א שהוא **ועל רבעים** חלי עובי
הזקן המכוסה מהפה ולמטה הנק' עתה גם הוא
ונקה : גם ונקה גי' קס"א וע"י שס זה יכוין
לצרר ולנקות את ניולוי הקדושה שנפלה עם
הקטיגורים להעלותם לשורשם :

מקיף חסד פנימי יסוד
מימי קדם **ונקה**
מזל החחסון
אלף הי יוד הי
לחלי עובי
הזקן המכוסה

יוד הי וין הי אור
אלף הי יוד הי כלי

יוד הי וין הי אור
אלף הי יוד הי כלי

יוד הי וין הי אור

אלף הי יוד הי כלי

יכוין לצרר ג' מיני צירורים מהנפשות שבג' עולמות צי"ע שהם צ"ן מ"ה ס"ג
ולכוללם ולהעלותם זצ"ז ממטה למעלה ע"י ג' שמות צ"ן הרמוזים צנ"א וע"י
נפשו דנר"ן שלו ולהעלות הצירורים הנז' דצי"ע עם הג' צ"ן עם הנפשות דנר"ן
שלו למ"ן אל היסוד דנוק' דז"א שהוא שס צ"ן ואז הנוק' מעלה מ"ן דצחינת
נפשות והז"א משפיע לה מ"ד דצחי' נפשות ואז מזדווגים שניהם דצחי' נרנח"י
דנפש דנח"י דגשמה דנפש שלהם ומזדווגים בכח הויה ואהיה ובחצ"ד הויה
ואלהים ובז"ת הויה ואדני. גם יכוין שאם חטא והוריד נר"ן שלו שמהאלי' לחיזה
עולם דצי"ע להעלות ולכלול אותם בזיווג זה דיעו"ר דאלי' להתחדש ולהעלות
לשורשם, גם יכוין שאם רוחו עדיין בקלי' יכוין להוליאו עתה ולהעלותו למ"ן
לזווג דיעו"ר :

יכוין למסור עלמו למיתה בצבר פנ"י.

גם יכוין חיה שבו להעלותה ע"י
שס ע"צ לאבא דבריאה שהוא הויה
צני' פתח ולהעלות נשמתו ע"י שס
ס"ג לאימא דבריאה שהיא אהיה
צני' לירי' ויכוין לייחדם ולזווגם
ע"י שס ע"צ.

יְהוָה יֵהוּי

יוד הי וין הי
יוד הי ואו הי
אֵיהֵיְהוּהָה

יכוין בצפילת אפים שאם חטא והוריד
נר"ן שלו מאיזה עולם מצי"ע להעלותם
ולכלול אותם בזיווג זה דיעקב ורחל
דאלי' להתחדש ולהעלות לשורשם. ויכוין
למסור עלמו עק"ה ולקבל דמזכ"ד.
סקילה **יאה יוד הי וין הי**

שריפה **הדה יוד הי ואו הי**

הרג **ונ י יוד הא ואו הא**

ומנק **היה יוד הה וו הה**

שמע הוא זוג דגופא בגופא דישקו"ת וע"י שכי"כ ד"כ
דק"ש ד"ה ועתה דזוג זה הוא כו"ב והאי"ב וכו' עכ"ל
ואח"כ ראו"ת להרא"ם ז"ל שהאריך לפלפל צדק ולא
עמדתי על סוף דעתו צדק ומה שלע"ד כחצתי
וכבודת יבחר והוא ע"כ.

דע"ה ק"ט

סימן יט.

שאלה עמ"ש בקידור צבוי ק"ש שם וז"ל גם יכוין
לעורר מ"ד דלצא ע"י חוב שלו וכו' ומדווגים
צבתי כלים החלוניים דפנימות שלהם ע"כ, כנה צבי
הנדפסים כתוב שזו הכוונה שייכה לערבית וכו' כה"מ
שם כן נ"י מ"ש רוב"ק ד"מ ע"ג יחוד צ"י ע"ש וצ"ח
כת"י של היר"א כתוב קתם וקתמו, כפי דבוא שייכה
לכל התפלות גם מה היא כו"י אומרו כלים **החילוי דפני**
ובק"ת ק"י מנינו כתוב חילוי ופניו, וזה יותר מתיישב
על הדעת, ולנו לדעת כאח"כ מהק"י נלך בעבודת ה'
זו תפלה עכמ"ה.

ושכרו כפול
מו השמים

תשובה אל ה' ויאר לנו ויגיה השכנו להבין האמת
לאמתית ולראות נפלאות מתורתו אמן
(א) **זה** לשון שרוב"ק הני"ל ואמנם ענין היחוד הנז'
בק"ש של ערבית הוא באר"א כי צבתי ה'
שלאחר אלהינו תכוין צ"י שמות הו"ה והאי"ב שהם
באר"א של א"י וצבתי ה' של אחר אלהינו תכוין צב"ד
כדעת שהיא כו"ב דע"ב דיוודין והוא מ"ד ולא תחבר
וכו' וצבתי אחד תכוין להעלות התו"מ ע"י הו"ה דק"ג
להיות מ"ן דאימא **ואח"כ** תכוין לכוריד משם צבתי מו'
אל זר"ן כנ"י תו"מ וכו' ע"כ והנה **ודל"ה** דמזה שכי'
וצבתי אחד וכו' ילא להם שכוונה זו הכתובה בקידור
היא שייכא לתפי' ערבית וכן ממש צבתי היחוד דיווד
זה הוא נפ"א של שחיות ומנחה וק"ש של ערבית.
(ב) **ואמנם** לפאור"ה לא ידעתי איך כותב להם הדברים
דכמדקדק כ"ע צ"י המקומות הני"ל
הקידור ושרוב"ק ענינו יחזו ד"ש שנינו גדול ציני"ה
(ג) **דצב"רוב"ק** כי כי צ"י שאחר אלהינו לכוין צב"ה
דע"ב שהיא מ"ד וצבתי אחד להו"ה **דק"ג** למ"ן ואילו
בקידור כתוב **צב"ה** הו"ה דע"ב ודק"ג **צ** דצב"רוב"ק
כי צבתי ה' שאחר אלהינו לזוג אר"א בשילוב הו"ה
אח"כ ע"י שם ע"ב שהוא דעת, וצבתי אחד להעלות
הת"ה ומ"י ע"י הו"ה דק"ג להיות מ"ן באימא ואילו
בקידור צב"ה כתוב לזוג אר"א ע"י ח"ה וגמ"ה שלו
ושל ה' לדיק ולא נזכר ענין עליית תו"מ כלל וכלל.
(ג) **דצב"רוב"ק** לא נז' שום זוג צבתי אחד ואילו בקידור
כי לזוג אר"א צבתי כלים החלוניים דפנימות שלהם
וע"כ דקתמו כפי דעליית המ"י אר"א הוא לזוג אך
ענין הזוג שהוא צבתי כלים החלוניים דפניו וכו' לא
נזכר כלל בצב"רוב"ק ואלו מפני דתפלת ערבית היא
בכלים חלוניים כמ"ש שם בקידור צב"ה כתוב מו' ו"ק
דנ"י כיוע"ש אי"כ גם צבתי ה' שאחר אלהינו הו"ה ל"ל
ג"כ כנ"י ומדווגים ע"י שם ע"ב צבתי כלים החילוי
צבתי וכו'.

(ג) **וראיתי** לה' יראת ה' צפ"י על שרוב"ק שם שכי'
חז"ל **ח"ה** מוריגו הרש"ש זל"כ"ה לא
הניח כאלו הו"ה דק"ג וצבתי אר"א צבתי ה' שאחר
אלהינו אחר הו"ה דע"ב שהוא המ"ד וכו' וטעמו
אפשר כיון שמדווגים אר"א ואב"א מוריד מ"ד ודאו
שנ"ך **צבתי** תעלה אימא מ"ן וכאלו הוא שייך שם

ק"ג וכו' ע"כ ונראה שג"י אחרת כ"ל, בקידור
צבתי אחד לא נזכר ענין היחוד כלל שם חבו כו"ב
אומרו לא הניח כאלו (כ"ל צבתי אחד) כו"ב דק"ג,
ר"ל אר"א הכוונה של העלאת התו"מ ע"י הו"ה דק"ג
ש"ס כי אר"א באר"א ממש כ"כ הו"ה לר"ך לעור'
על חילוני"גם צב"המל"ו נ"י שלא כ"ל הני כמו שלפנינו
שכי' מ"ה וצ"ן וחיבור הו"ה אר"א ע"י ע"י ע"י שמורנו
בקידור לא הניח כ"ל הזוג דזר"ן דצב"ה אר"א ולא
הניח כ"י הו"ה דמ"ה וצ"ן ע"י **ולפ"ה** כיראת ה'
ל"ל דצב"ה הרש"ש ז"ע"א לר"ך צ"י הכוונה צבתי ה'
דאחר אלהינו ודתי אחד צב"ה א"י משום דא"ל להיות
כורדת מ"ד צ"י עליית מ"ן, וכן א"ל להיות העלאת
מ"ן צ"י מ"ד וע"כ א"ל לחלק צ"י מקומות צבתי
ה' שאחר אלהינו לכוין כורדת מ"ד, וצבתי אחד העלאת
מ"ן דשני"ה מוכרחים להיות צב"ה א"י וע"כ כורדת
לר"ך העלאת מ"ן צבתי אחד פעולין זר"ן למ"ן באימא
כאלו צבתי ה' שאחר אלהינו יחד עם כורדת המ"ד
מאב"א ומ"ש כ"כ לכוין צבתי אחד להעלות התו"מ ע"י,
הו"ה דק"ג וכו' עיקר כוונתו ללמדנו איך נרמז היחוד
בק"ש המ"ד והמ"ן, **וא"כ** שצורשן העליון המ"ד והמ"ן
והזוג מוכרחים להיות צב"ה א"י אך אנשי כנ"ג
דחלבו"ה הדברים צב"ה תפלה, מוכנה לרמז כל
ענין וענין צבתי תפלה ויחוד זה נרמז במ"ד צבתי ה'
אחר אלהינו והמ"ן צבתי אחד והתו"מ אחריו הזוג
אך צורשן העליון הכל כע"כ צב"ה א"י וע"כ הרש"ש
ז"ע"א מלא לכוין לקד"ר גם בקידור כל ק"י היחוד והזוג
צמק"א דוגמת מה שנעשה צורשן העליון צב"ה מרומים.
(ד) **ודעת** א"ל שיקדורו **הכוונה בפולס** **צבתי** כי
שאחר אלהינו **וצבתי** אחד, נראה דכ"ל

רק לחוספת יתירכ צבתי כמשך ז"ל דכתפורות המ"ד
וכמ"ן ע"י נשמתו ונשמת ה' לדיק נמשך עד העלאת המ"ן
של זר"ן שמקומו צבתי אחד ולא מדווגים אר"א לכמשכת
כמוחין דזר"ן ולזה לא כי הכוונה של ומדווגים צבתי
כלים החילוי דפניו וכו' רק כאלו צבתי **אחד** מפני שכאלו
הוא גמר הזוג, ושם צבתי ה' שאחר אלהינו הוא רק
התחלה ועם שכוונה זו לא הוזכר צב"ה כ"כ צב"רוב"ק
אך כדבר מוזן מחילוי שכ"כ הזכיר שם שייחוד זה
צב"הית ומנחה צב"ה, וצב"הית בק"ש, ה"כ דבר ידוע
דחפ"י שצבתי היא בכלים פנימים ומנחה בכלים חלוניים
וערבית בכלים חלוניים, וכלם צבתי פנימות דפנימות
וא"כ מכוין שכי' דצב"הית היא בק"ש ממילא מוכן דהזוג
הוא צבתי כלים חילוי צבתי כלים חילוי דפנימות,
דוגמת כל ק"י תפלה דערבית.

(ה) **ולפ"ה** צב"הית מוכן מחילוי דוקחת ומדווגים
צבתי כלים צבתי דפניו היא עיקר דכ"ל
מכוונה לצבתי חפ"י ערבית, משאי"כ אר"א כנוסחה שכי'
ומדווגים צבתי כלים חילוי ופניו אין לה שום מוכן
ואם הכוונה ר"ל הו"ה אר"א שהיא צבתי חילוי ואר"א
הו"ה שהוא צבתי פניו אי"כ הו"ה לר"ך לז"י תרתי הו"ה
א"כ לצבתי חילוי והאי"ב הו"ה לצבתי פניו וצבתי לא
כתוב רק הו"ה אר"א גם מכ הלשון אומרת "כלים"
היל"ל צבתי חילוי ופנימו פכ"י שג"י בכלים החילוי
דפניו עיקר.
(ו) **שו"ך** צבתי הרא"ם י"ל שכי' חילוי וראיתי כ"כ
לא"ק ששרטט וכו"ב כו"ב ז"ל צב"הית ופי'
ש' היחודים פ"כ ולפ"ה אין ראו"ה מ"י היחודים
ואור"כ מ"י היחודים משמע להיפך פכ"י כי צב"הית
ש' לכוין כוונה זו צ"י אלקינו כי יע"ש וא"כ רבינו
שכי' כוונה זו צב"הית לא קאו על ערבית ודע פכ"י
ש"ן קדורכ כו"ב ז"ל גם צב"הית צב"הית כ"כ וכו' ודע
צב"הית

ר' אליהו
סלמא
מעיל אליהו
דף צ"ד

הז"א עד רגליו וכו' אח"כ בחי' כפי' וכו' וכו' לי דללס אמנס גם זו כוללת בה גם בחי' גי' שלמטה ממנו הוא לי' דללס נקי' ליל' וכו' והענין כי אחר בחי' אי' חוזרין כדי מוי' הרא' שנחלשנו בוי"ס ראי' של חנוכה בגי' ויורדין עוד ירודה צי' וכו' ומחלשנין בנהי' דחנוכה בגי' כ"א כלול מוי' הי' לי' דללס וכו' והנהי' בהס' נקי' לי' דללס ובחי' המוי' נעלם ומכוסה תוך לי' זו וכו' ע"כ. **והנה** שם בחתי' כפי' כי בחתי' צינה העליונה וכו' עד החזה שלה וחנוכה צי' מהחזה של החנוכה כזו למטה ונקי' חנוכה גי' אשר נקי' שלושים בערך צינה ראי' וכו' וזה החנוכה שהיא בגי' כני"ל היא הנעשית ללס ומוי' אל ז"א וכו' ועיי' בהגו"ב שם אות ו' שכי' שמכ' שנכנס בוי"א הוא חנוכה די' בערך צינה ע"ש. **ומעתה** נבוא לביאור הדברים כאן בקידור שכי' להמשיך די' מוי' מקיפוס מחוץ לכחצי"ד דצינה דחנוכה ולכלביסם בחלי' התחחון דח"ת דצינה דחנוכה ר"ל כסי' שבתצונה גי' שמתייחסת בשם צינה בערך החנוכה כדי' שנכנסת בוי"א המי' שלה שהס' נקוד מקיפוס בוי"ס הרא' שלה מתלבשים בחלי' ת"ת התחחון שלה עלמכ' נקוד לי' ע"ד מ"ש הרב ז"ל שם ומחלשנין בנהי' דחנוכה בגי' דמ"ש נקי' חלי' ת"ת התחחון ר"ל עם הנכ"י החלויין בו ע"ד מ"ש הרב בדרוש צי' דשכי"ה (רי"ח ע"ב) ד"ה ונחזור וכו' ע"ש אי' נמי דמ"ש הרב נכ"י לאו דוקא אלא חלי' ת"ת התחחון לבד דנהי' כבר כי הרב ז"ל שם אח"כ דנחלשנו בו לי' דללס חוץ ז"א ועיי' בהגו"ב (אוי"ז) שם שהקי' כזאת הש"ש ז"ל ותוי' בשם חד מן חבריו דפי' נכ"י ביינו מלכות דחנוכה ואח"כ כי מפ"ד בדי"ה ובע"ה שכי' שהלי' קודם התלבשם בוי"א ולי' אחר התלבשם ע"ש, ואפשר דזכו הכוונה בלמרו קודם התלבשם בוי"א ר"ל דנכנסו בחלי' ת"ת בחתי' אור מקיף על הנהי' וכי"ז בחתי' חנוכה בגי' וכשנכנסו הלי' בנהי' דחנוכה אז הנכ"י האלו מתייחסין בשם חנוכה די' וחנוכה בגי' מתייחסת בשם צינה דחנוכה כני"ל זה כנלע"ד בכו"י ביאור הדברים ומקורן ושרשן.

ג) **ואמנם** הכי' אי' הרוחה להגהות השמ"ש ז"ל שם באת' אי' ע"ד רבינו כני"ל שכי' כי בה נכללו כולם וכו'. כי חז"ל עיי' תחיי' דרוש די' כי שם חזר בו מכ"ז וכי' כי האמת הוא שהמי' נתלבש בנחצי"ד וכלי' בחגיגת וכלי' בנהי' וכו' ע"כ. חז"ל הרב ז"ל שם ופה קבלתי בפי' ממורי זלכ"ה כי לי' בחגיגת ולי' בנהי' ונלע"ד כי זהו אמיתת הדרוש הזה ושם לא דקדק וחזור זה ע"כ, וע"ש בדברי הרב קודם זה שהס' מתאימים עם דברי הסידור בקי' המשכת המוי' בישקו"ת הרא' עד ישקו"ת השניים, חוץ מהכוספה של הכוונה כני"ל, דודאי זה עיקר טעמם של המשמיטים שהיא אינה מתאמת לפי' מסקנת דברי הרב ז"ל בפ"ד כני"ל, זאת ועוד שלא הזכירו רק מוי' דחנוכה וכי' ליל' גם של יש"ס כי שניהם שוים בשיעוריהם וזה כמ"ש בדרוש אי' שכי"ה ע"ש ובקי' כי ברי"ה יכוין כ"ז גם ביש"ס ואינו מובן אה"כ חיי' יש מרי"ה לימות החול, וכלא בקי"ש אנו ממשיכין כל המוי' דאבא ואימא ובקי"ש מביאין ויק' דגדי' דאימא ובעמידה מביאין חשלוס המוי' דאימא וכל המוי' דאבא כידוע ומטע"ז בכל קי' הכחלשנות אנו מכוונים ישקו"ת דכוא לכמשכת מוי' דאז"ל, גם אחיקרא כוונה זו מיוחדת, דכבר כיווננו קודם זה קי' המשכת המוי' הכל באר היטב ומכ' ענינה של כוונה זו לחזור על הראשונות באופן אחר, ואם לעשות ככל השמועות בלא מהרה"ו נעלמו קרי' בחיל שהאמת בדרוש די' וכי"ז הרש"ש ז"ל בהגהותיו כני"ל ונדואי' שאינה נוסחה ביהב מקיודים ישנים לפני הרש"ש וכניקיו אותה כקופרים נקי'

יש צי' נוסחאות, אי' וכו' ומזדווגים בבחי' כלים חילוי' הפנימיות שלהם צי' ומזדווגים בבחי' כלים חילוי' דפני' שלהם ולכאורה גי' הכי' עיקר' שלפי' גי' ראי' כי' לריך לקדר שילוב אהיב הוי"ה ושילוב הוי"ה אהיב ודוק ע"כ, **והנה** מה שדמה הראיב מש' היחודים תמכני' דהלא שם כתוב להדיא ובחי' אחד לכוין וכו' כני"ל ומ"ש בקי' ישן כו"י זו בחי' באהבה ודאי שהוא ט"ס ואין לה ענין שם גם מ"ש להכריח בגי' "כלים החילוי' דפניו" וכו' משום שלא קידרו צי' שילובים אהיב הוי"ה אהיב עס שבדברים נכונים מל"ע כני"ל בדבריו בתוספת נוסף של"ש לומר תי' "כלים" אך גם לגרסת כלים החילוי' דפניו, לשיטתו דכוונה זו שייכה בכל התפלות ל"ש לומר לשון זה דזה לא ניתן להאמר רק בבחי' תפלת ערבית, ואי' משום שהוא זוג דחילוי' הוי"ה אהיב, כי' מקסיק לומר בבחי' חילוי' שלהם, ומכ' זאת הלשון אומרת "כלים" ולשון זה לא נאמר אלא בבחי' תפלת ערבית כידוע באופן דלש"ד דכתי' האי' קדמון כני"ל וקי' הנדפסים שכי' דזה שייך לחפי' ערבית עיקר.

שלא שייך

נשיקות עפר רגליו

ז) **אחרי** כותבי' כ"ז ראייתו להפתי"ע ז"ל (בדי"כ ע"א) חז"ל מ"ש ומזדווגים בבחי' כלים חילוי' דפניס שלהם, הכי' פי' דברים אלו לא ידעתי פירושן ובקי' ישנים כתוב ויזדווגו בכלים הפנימים דפנימיות שלהם ולא ידעתי איזה נוסחה היא אמיתית אמנס בקי' שלנו כתוב **כלים חילוי' דפניס** ועיי' בקי' נכ"ש וכו' (די"ג ע"ד) ו"ה ע"ד] שמשם נ"י דזה שייך לבחי' חילוי' דפנימיות יעו"ש ע"כ, ואחתי' נע"ר לא ידעתי מאי' קשיתיה בביאור הדברים, ובפרט במה שנתקף אחי' נוסחה עיקר, דהלא לפי' המבוי' במקור הדברים בשו"ת מוכרת אתה לומר שזה שייך לחפי' ערבית דכוא **בבחי' חילוי' דפניו** כאמור ובדואי' דאותם בקי' שכי' בהס' דחילוי' דפניו הס' עיקר ומ"ש עוד דנהי"ש משמע דזה שייך לבחי' חילוי' דפניו כל לגבי דודי' לא מלאחי' שום רמז מזה שם, ועכ"פ מה ששלע"ד אנו בחתי' וא"ש אח"ס וכו"א ע"א.

דע"ה ק"ט

סימן כ.

שאלה בסידורי' כתי' בכו"י ק"ש אחר תי' ומקיפוס מחוץ לחגיגת דהפי"ר כני"ל והס' לי' דללס כתוב לאמר צמוקגר וציונל יכוין להמשיך די' מוי' מקיפוס שמחוץ לכחצי"ד דצינה דחנוכה ולכלביסם בחלי' התחחון דת"ת דצינה דחצי' (וברי"ה יכוין כזו' גם ביש"ס) ע"כ, ובקי' הנדפסים כושמטה כוונה זו ולנו לדעת כאיזה הנוסחה נלך לעבוד אח' כי' עבודה זו תפלה גם מה ביאורן של דברים ואייב איפה מקורן יורנו דעת ושכמ"ה.

תשובה עיני' לשמיה נטלית כי הוא יורינו מדבריו בחכמה וצינה ודעת להבין אמרי' צינה אמן.

א) **הנה** מקור כל ענין הכוונה הכי' בסידור בקי' החלשנות המוחין כבר הערכ' מקומם גאון הקבלה הפתי"ע ז"ל בדכ"ב ע"א, בע"ה שכי"ה פ"ד ופי"ז ועוד בכ"מ, גם נתבאר הדברים בהגהות השמ"ש ז"ל בשכ"י קס"ב ומשם בארה ואמנס בנוגע לכוונה כני"ל נ"י שהוא לקוח מפ"ה שכי"ה חז"ל והנה זהו בחתי' המתלבש בוי"ס ראי' דחנוכה בגי' יש כללות כל בחתי' ע"ד שית' שהס' גי' אותיות ללס, ולכן בחי' זו לבד נקי' ללס כני"ל כי בה נכללו כולם עם שאינם רק מ' של ללס כני"ל ונמלא היות בחי' מ' זו כמו ארי"ם ממקומו אל כל (ז)

פנימיות בחזרה לפרטות מצ"ס דחכמת רוח"ן וב' ללמי המוחין
 דחב"ד דאז"ל פילחין בלתא דמוסף לפרטות חב"ד דחכמת
 רוח"ן וב' ללמי המוחין דחכמים דאז"ל פילחין בחזרה דמוסף
 לפרטות החכמים דחכמת רוח"ן. ושני ללמי המוחין דנה"י
 דמוחא סתימאה דאז"ל (בלתא דמנחה וב' ללמי המוחין דחכ"ס
 דמ"ס דאז"ל סכ"י) ובהם כלולים נה"י דגולגלתא דאז"ל בחזרה
 דמנחה לפרטות נה"י וחכ"ס דכפר רוח"ן :

וידוע כי מ"ש הרב ז"ל בדרוש הב' דסדר תפלת שחרית
 כי בק"ש נמשך מזוג כלים הפנימיים דאז"ל מוחין
 פנימיים דשני ללמים שלמים דאבא ודאימא ומחשבים בכל
 נופא רוח"ן וחכ"ס (ג"י ע"א) בעמידה נמשכים לרו"ן מוחין
 מקיפים הגוף תפילין מזוג כלי המקיף דאז"ל והם המקיפים
 הגופניים בדרושי ראש הסנה כל זה מדבר בפנימיות דחילוניות
 שהוא חילונים דחכ"ס דחילוניות דאז"ל. ומה שכתב בדרוש
 י"ב ישי מדרושי העמידה כי בק"ש נמשך מזוג כלים החילוניים
 דנה"י דאז"ל מוחין פנימיים דשני ללמי אז"ל לחב"ד דרו"ן
 ובעמידה נמשך מזוג כלים האמלטיים דאז"ל מוחין מקיפים
 לחב"ד רוח"ן והמוחין הפנימיים מחשבים בכל נופא כל זה
 מדבר בחילוניות דפנימיות שהוא ב"ש דחכ"ס דפנימיות
 דאז"ל. ודרוש השני דרושי הק"ש הוא בפנימיות דפנימיות
 שהוא חילונים דחכ"ס דפנימיות דאז"ל. נמלא כי סיקון
 המלות מעשיות כמ"ל הגיע סיקונם עד החילונים שהוא
 הספילין דראש כמ"ל וחכ"ס פ"י הדבור המחיל סיקון
 מלמעלה יותר. והפנין בקיטור גדול כי פ"י הקרבנות נמשך
 נרנח"י דנפש למל' דאז"ל ונרנח"י דנפש ורוח לאז"ל ונרנח"י
 דנר"ן לבריאה ונרנח"י דנרנח"י ליורה ונרנח"י דנרנח"י
 לפשיה. וכעד"ל בחימות להמשך נרנח"י דרוח לז"ל דאז"ל
 ונר"ן לאז"ל ונרנח"י לבריאה ונרנח"י ליורה. וכן ביוגר
 גשמה לישכ"ס דאז"ל ונרנח"י לאז"ל ונרנח"י לבריאה. וכן
 בעמידה חיה לאז"ל דאז"ל ויריח"י לאז"ל חיה בכללות וכן
 הוא בפירוש פריש"ת וכן במקיפים כסדר מה שהיה בעקודים :

ביום ראש חדש יט"ן כל המ"ל ושור יט"ן לזוג יס"ט
 דפנימיות דחכ"ס דפנימיות דאז"ל חילונים בכלים דאחור
 דחב"ד דכפר דמ"ה וב"ן שלהם ולהמשך השני ללמים הב'
 דמוחין דלתא דמוסף ולהבטיח בו כמ"ל ולהמשך הו"ק מללם
 דאימא לחב"ד וחכ"ס דחב"ד דכפר דאחור דכפר דבינה
 בכלים הפנימיים דבינה הכולל רוח"ן. גם יט"ן לזוג יס"ט
 המ"ל בכלים דאחור דכפר דכפר להמשך המוחין דחזרה
 דמוסף בו כמ"ל ולהמשך מללם דאימא הו"ק לחב"ד וחכ"ס
 דכפר דכפר דבינה דכלים הפנימיים דבינה הכולל רוח"ן. וכן
 פד"ל יט"ן בק"ש דשחרית דשבת לזוג אז"ל פילחין בנה"י
 וחכ"ס וחב"ד וכפר שלהם ולהמשך הו"ק דללם דמוחין
 דאימא דלתא דשחרית דשחרית מנה"י וחכ"ס ודלתא דחזרה
 דמוסף לחב"ד וכפר דלתא דשחרית דמנחה מנה"י וחכ"ס
 דדיקא דשחרית סתימאה ומנה"י דגולגלתא דאז"ל פ"ד הס"ל :

דנה דעם הוא כי בכלים האמלטיים הנחקרים במנחה דכל
 יום אפ"ס שהם כללים מהכל הם בערך סכ"ס
 שהם הו"ק שהם נרנח"י דרוח בערך סכ"ס ששום ולפיך אין
 מוסף במנחה שהוא הכפר נרנח"י דשחרית אלא בשחרית שהוא
 בכלים הפנימיים שהם בחו' חב"ד נרנח"י דחיה ונשמה
 ופליהם יבואו מוחין דכפר נרנח"י דשחרית דשחרית ואין לר"ך
 לכוין בק"ש דשחרית דראש חדש להמשך הו"ק דמוחין לחב"ד
 דכפר ודכפר דכפר בכלים האמלטיים רק הו"ק דשחרית
 דבינה דחכמה כסדר שאר סימנים כמ"ל ולפיך ראוי לבניה
 תפילין במנחה דיום ראש חדש כשאר כל הסימנים כי אין חילוק
 ביניהם שאין המוחין דכפר מחשבים בכלים האמלטיים כי
 כל עולם הם בבחינת ו"ק דכללות היום כמ"ל אבל קודם
 מנחה נראה שאין להניח לפי שפירין ברשימו דמוחין דכפר
 קיים וכו' מקלה סעסע הפשוט שאינו מניח באלמנע היום
 דר"ח ומניח במנחה :

ג יט"ן לזוג אז"ל (ב) דפנימיות דחכ"ס דחילוניות
 חילונים בכלים הפנימיים דפנימיות שלהם ולהוליא שני
 ללמים ולהבטיח במקום הראוי להם ולהמשך כולם לחב"ד
 וחכ"ס ונה"י דאחור דפרטות בינה רוח"ן דפנימיות דחילוניות
 חילונים דכלים הפנימיים רוח"ן :

ג יט"ן לזוג אז"ל דפנימיות (ג) דפנימיות דאז"ל בכלים
 דאחור דבינה דכלים האמלטיים דמ"ה וב"ן שלהם ולהוליא
 השני ללמים הב' דמוחין דלתא דמנחה ולהבטיח במקום
 הראוי להם ולהמשך מללם דאימא הו"ק לחב"ד וחכ"ס דאחור
 דפרטות בינה דכלים האמלטיים דבינה הכולל דמ"ה וב"ן רוח"ן
 העלמות

נחזור

לענין הק"ש לפרט הגופני לפנינוט אפ"ס שיש בו
 פרטים רבים שהיה ראוי לבארם ויחבארו במקום
 אחר בפ"ה הגה בק"ש דהפלת שחרית דחילוניות בכלים דאחור דבינה
 אז"ל דפנימיות דפנימיות דאז"ל חילונים בכלים דלמים הב'
 דכלים הפנימיים דמ"ה וב"ן שלהם ולהוליא השני ללמים הב'
 דמוחין דלתא דשחרית להבטיח במקום הראוי להם כמ'
 במ"ל ולהמשך מללם דאימא הו"ק שלהם לחב"ד וחכ"ס
 דאחור דפרטות בינה דכלים הפנימיים דבינה הכולל רוח"ן וגם
 לזוגם בכלים דאחור דחכמה דכלים הפנימיים דמ"ה וב"ן
 ולהוליא השני ללמים הכולל דמוחין דחזרה דשחרית להבטיח
 במקום הראוי להם ולהמשך מללם דאימא הו"ק שבו לחב"ד
 וחכ"ס דאחור דפרטות חכמה דכלים הפנימיים דבינה הכולל
 רוח"ן. גם יט"ן לזוג אז"ל דחילוניות (א) דחכ"ס דפנימיות
 דאז"ל חילונים בכלים החילוניים דכלים הפנימיים שלהם ולהוליא
 השני ללמים להבטיח במקום הראוי להם ולהמשך כולם
 לחב"ד דאחור דפרטות בינה רוח"ן דחילוניות דחכ"ס דפנימיות
 דאז"ל דכלים הפנימיים רוח"ן :

ג יט"ן לזוג אז"ל (ב) דפנימיות דחכ"ס דחילוניות
 חילונים בכלים הפנימיים דפנימיות שלהם ולהוליא שני
 ללמים ולהבטיח במקום הראוי להם ולהמשך כולם לחב"ד
 וחכ"ס ונה"י דאחור דפרטות בינה רוח"ן דפנימיות דחילוניות
 חילונים דכלים הפנימיים רוח"ן :

ג יט"ן לזוג אז"ל דפנימיות (ג) דפנימיות דאז"ל בכלים
 דאחור דבינה דכלים האמלטיים דמ"ה וב"ן שלהם ולהוליא
 השני ללמים הב' דמוחין דלתא דמנחה ולהבטיח במקום
 הראוי להם ולהמשך מללם דאימא הו"ק לחב"ד וחכ"ס דאחור
 דפרטות בינה דכלים האמלטיים דבינה הכולל דמ"ה וב"ן רוח"ן
 העלמות

פתח

שמן ששון חיד

כונת ק"ש דיוצר

עינים

ישי דמוחלל וטעם דונה שמוסף הנגיפה עד דיקנא ר"ל דאחרי שבעתה הזוג דליא עיי' היקוד דליא שכתעורר גס מעורר למיך יורד הנגיף ונויט לבי מזלין דדיקנא ואחריכ בתעך לאריות נביח. ולעיד עדיין לא זכיתי להזין לדיך יעלה על הדעת דאחר שהנגיפה ירדה נבטי דעי' שצנחית דליא וגם הדווה הצגית דליא עיי' השעורכות היקוד כנר שיעלה הנגיפה התיא למחלל דליא כדי שיצוא ולנוצט בללם הנמוסף לו ומליא כנודע [עיי' נגיפה שביע פ"ד ושם] והלא המיך ודיקנא הוא למעלה מנהי דעי' ומגית דליא ואי אפשר שיחזיר דרך עליה ללאת, ועיי' בקסר הייח דק קסימ עי' ועיי' עוד שם דק יי' קפיצו וסודע לי' עיי' בקסר יפה שעה דק לי' זוג ועיי' בקסר כ"ט דומי רעיצ [דק כ"א] ושם לא חבר זוג דדיקנא עוד שם דפי' קפיצו [דק כ"ז] צמחית וסגדת לבק. עיי' בקי מורה צאלצע בהפלת החוין צטולתן בתוך התפלה ושפע טפע זנ' מחלין דרך חיד ונחן לאריות ומליא לזוין יעיש ועיי' בקופעריסו גטי' חיד ויי' צטי' ממחרי רשטי דתי' ע"ג:

דנה דע דומי רותי' יחוד יי' והוא יחוד השתעמוות האדם על קצר הלידיק וכי שס נראה דלין לבוין כונה זאת אללא דוקא צקיט דיולר ולא צקיט דערצי' וקרצנות, ח"ל שס דע כי צי' זוגים י' אחד של אריות ואי של זוי' ושניהם כעשים צקיט אחד של אריות צפוקו טמע ישראל והסטי של זוי' צצטכמלי' וכל זה צקיט שעל המטה ואחריכ צי'ם י' להס צי' זוגים גי'כ זוג של אריות ציולר חווג זוי' צצרכה ס'ים שלום קי'ום של העמידה, וענין צי' זוגים אלו ס'ים לכל אחד מהס אחד צי'ום ואחד צלילה הוא צוה טרודע כי אין האטה מהעצרת הצילה ראשונה ולכן צלילה י' צילה ראשונה צאלצע עם אימח וכן צילה ראשונה לזוי' לעשות צהס צמחית כלי ששהו הוא רוחא דעדי צעלה צווג זה נעשה מחלות לילה ולינד. ואחריכ הזוג עלהס צי'ום כח"ל הוא זוג ממס של עצור להוליד נשמות וכי יעיש הרי ידעת דלין לבוין כונה זאת כי' צקיט דיולר וכן כתיב צקדור גי'כ צמלת הי' אלהינו הי' צהי' סי' ז' צי'ום יכוין להמושף הנגיפה שהוא רע' וכי יעיש. גס המעיין הי'ע' יראה גי'כ איך הנגיפה החכרת היא עלמה אשכ ירדה עם הנגיפה של המוחין דזיא צמלת אחד ויחן אצא לאימח ואחד היא להוליד צאימח והסטי למוחין דזיא ועי' צקיט דקרצנות וערצי' מה שחכוין הוא דוקא להמושף עיפה המוחין לזורך זי' דוקא צמלת אחד. דע דצקיט שעל המטה שס הוא לבוין צמלת הי' שרי שלשה רע' והס הכלי של אימח ונוסף ומצרות דדעה דעי' עד כחצי' דאצא ואחריכ צמלת אחד אחר אשכ המעכטו עיפה המי דזיא חרי'צ ליקוד וחרי'ג לעערת היקוד דאריות אחריכ כת צקדור לבוין להוריד השלשה רע' הרי' ומכצי' ליקוד דאצא ואצא נוחנס לאימח לטחן ולחמן היקוד דלי' יעיש ופטעו למעיינים:

ח יכוין לעורר חיד דאצא עיי' חיה שלו ועיי' שס רע'צ. ומי' דאימח עיי' נשמה שלו ושם קי' ומחדווגים צצמחית כלים חילון דפכים שלהס עי'כ הנה צענין קדר השעורכות מי' ומי' דאריות כצ' כחצתי לעיל צחחילת מלה אחד צדיה עוד שס וכי' קחטו מעס דגס כאן שייך [ועיי' להלמח צפי' מדכוש נפילת אפי'ס צבער הכוונה דעס כחצ מי' החילה ואחריכ חיד יעיש:]

מ"ש ומחדווגים צצמחית כלים חיל' דפכים שלהס הנה פי' דצרים אלו 'עתה לא ידעתי שיכוש וצקדורים ישכים כתיב ויזווגו צכלים הפנימיים דפנימיות שלהס ולא ידעתי אזיה נוחמל היא אחתי אוחנס צקדורים שלבו כתיב כלים חיל' דפכים ועיי' בקסר נהר שלום דז' עי' דיה נחזיר וכי' [ד"צ ע"ד] שמשס נראה דזה שייך לצמתי חיל' דפנימיות יעיש:]

ודע דזוג זה הנעשה עתה צאריות הוח זוג דנופה צגופא אחר זוג דרוחא צרוחא שהוא זוג דכסיקין כח"ל דכסיקין קודמין ואותו הזוג הנעשה צנת קרית מלה טמע כח"ל הוא זוג דגופא צגופא דיסקוית, ועיי' שער הכוונת דרוש הי' דקיש דיה ועתה דזוג זה הוא הויה אהיה וכי':

יח יכוין כי אח נמשכים ד' מוחין דחכמה שצמצי' דאצא חרי'צ ליקודו והחרי'ג למלי וכן להמושף ד' מוחין דצינה שצמצי' דלי' החרי'צ ליקודה והחרי'ג למלכותה עי'כ נח' צעיה שער כיה פי'א שכי' פי'צ השמי' יעיש. שער ההקדמות דליה רע' יעיש. קסר חרי'מ דלעי עי'א ודקסי'א קע"א, קסר יפה שעה דל' יעיש וליל מלי טכא דל' כת צן גי'כ צעמידה צמלת צאהצה חרי'צ ליקודו חרי'ג לעערת היקוד:

ובענין צחי הנגי' הויה שס רע'צ עם הי' עיי' טע"ל פיה ושי' פי' יעיש עיי' לקי' צכור ויעצור ויי' דיה והנה:

ע יכוין להמושף היקוד דאצא ליקוד דאימח שס רע'צ [עיי' צמות הקודם] שהוא צחי עיפה הזרע והוא רע'צ של חיצות דויקע ויצא רע' והוא צחי חיה כי הכלי דצנוה הוא צמחית נרי' עי'כ עיי' צעיה סי' ט"ל פי' ופי'א כלל יי' שער רוח הקדש יחוד יי' דק וי' הנה כאן לריך שהדע כמה פרטי' ככות כיל' חופן קדר הכוונה שלריך אהה לבוין, והוא א' טיפה זאת היא עיפה המוחין הח"ל אשכ ירדו צמצי' דאריות או א' היא עיפה אחרת שהיא עיפה הזרע דאריות עלנוס להוליד ולא עיפה המוחין דזיא. ועוד א' י' לבוין זה בכל ד' חלקי הקיש הוא צקיט דיולר דוקא:

ג דוק ותראה איך חינו דומה קדר המשכתם של צי' עיי' אלו שהעיי' של החרי' דזיא היא נמשכת מרום המעלות ומע' קי' דליק עד שירד לנהי' דעי' ואחריכ להגית דליא ואחריכ לבי' מחלין ואחריכ לאריות ואחריכ לי'א ועיי' עי' שכוי פי' ושט"ל פי' ושער הכוונת וסיפה של הזרע להוליד צין צקיט וצין צצרכה ס'ים שלום היא נמשכת מדעה דעי' כעו שי'אה הרואה צכל דרושי' הרצ זי' צצט"ל פי' ופי'א כלל יי' וצבער רוח הקדש יחוד יי' וצקסר עי'ת דרוש קי'ש שעל המטה ושער ממחרי רשטי' פרשת צראשית וצאריר דק קליה ושער הכוונת דרושי' הלילה דרוש הי' וצפטי' דרוש הלילה עוד שער הכוונת דרוש ויעצור ועיי' לקמן צצרכה ס'ים שלום אות ז' ויי' [עיי' ט' ההקי' דליה רע'צ ומשס חצין איך הם צי' צחי' יעיש:]

וטעם הויה כונה זאת דאריות צמלת אחד ולא צמלת הי' אלהינו הי' אחר אשכ כצ' המעכטו העיי' התי' של הולדה צמצי' דאצא כצ' כחן טעס רצי'ו צזה צבער הכוונת צדרוש ו דקי'ש ודרוש ח' מדרושי' הלילה דכאן הוא הכנה להס ואחריכ אשכ עוליס זוי' למי' לאריות אז מזדווגים יעיש אך קשה דל' נמלח כהה צכל וקוס צאריות וצזוי' רק כאן [לא צעמידה וצמלת צאהצה:]

נחזור לעכרינו דלין לבוין עיפה זאת אללא צקיט דיולר. וגם כחצנו איך הם צי' טיפות אחת לזורך מוחין דזיא ואחת לזורך עלנוס דאריות להוליד נשמות כתי' צבער רוח הקדש שס ואפי' דופשטי' ש' הכוונת דרוש גי' ודי דקי'ש ד"ל מעס נראה דעי'פת הזרע להוליד היא עלמוות המי' דזיא היורדת מעורצנה עם חיל' עיי' או ח"א או ח"א יעיש הרואה יראה דהרצ שיי' זי' לא הפכים לבוין כפי' אותו דרוש מוכנה טעמים חד' דצ' רוח הקדש הפכים רצי'ו להלכה ולמעשה לבוין שהעיי' הזרע קדר המעכטו היא

קריאת שמע שעל המטה

[א] ויכוין לזווג או"א לפנימיות לפנימיות אחר הזיווג החילון לגופא בגופי

זיווג פנימי רוחא ברוחא	בכתרים	בחב"ד	ז
אֵי־הַיְהוּדָה	יֵאֱהוּיָהּ	יֵאֱלֹוֹהִים	יֵאֱהֹד וְנָהִי

[ב] גם יכוין לעורר מ"ד לאבא ע"י חיה שלו וע"י קס ע"ב, וגם לעורר מ"ן לאימא ע"י נשמה שלו
וקס וקס ס"ג:

יְהוָה	יֵאֱהוּיָהּ	אֵלֵיָהּ
יִוְד הַי וְיִו הַי	יִוְד הַי וְיִו הַי	יִוְד הַי וְיִו הַי

להמשיך ד' מוחין דחכמה שבחב"ד לאבא החו"ב ליסודו והחו"ג למלכותו.
וכן יכוין להמשיך הד' מוחין דבינה שבחב"ד לאימא החו"ב ליסודה והחו"ג למלכותה.
ויכוין להמשיך טיפות הנ"ל מעורבים עם אור חילוניות או"א.

או"א הכוללים דב"ד שעות

[ג] יכוין לייחד או"א הכוללים דכ"ד שעות **אֵי־הַיְהוּדָה**

ה"ג	יִוְד הַי וְיִו הַי	גם יכוין להמשיך הג' ע"ב מכחב"ד לאבא ליסודו, ומיסודו ליסוד לאימא קהם רי"ו העליון והם רי"ז אותיות דויס"ע ויב"א וי"ט, [עס ה"ג] ועי"כ יכוין לכונן ולתקן את הכלי דמ"ן דיסוד לאימא.
יְהוָה יְהוָה	יִוְד הַי וְיִו הַי	
יְהוָה יְהוָה	יִוְד הַי וְיִו הַי	

[א] עי' פת"ע דף י"ט ע"ד, שביאר הדברים שיחוד הראשון אהיה הויה הוא הנשיקין קודם זיווג גופא בגופא של או"א, ולכך ג"כ שינה הגירסא קס, ועיי"ש באורך וירוח לך. ועי"ע "באתי לגני" ח"א דף ס"א.

[ב] לפי מקור הדברים בשערוה"ק דף מ' ע"ג ייחוד ב', מוכרח לומר שכוונה זו שייכת דוקא לערבית דהוא בחי' חילוניות לפנימיות, וכ"כ בספר פאת השד"ה דף ר"ז ע"ב, וכ"כ הרב דעה והשכל דף ס"ד ע"ד ח"ד סי' י"ט, אומנם עי' בעלי נהר דדברי ר' אליהו מני זיע"א והיר"א, שכתבו שכוונה זו מכוונים בכל תפילה ותפילה, ואפשר שכן דעת הפת"ע. ומנהגינו לכוין אותה רק בתפילת ערבית, והיע"א.

[ג] עי' פת"ע דף כ' ע"א אות י"ז, שהאריך בכוונה זו, וכן להרב עלי נהר די"א ע"ג אות מ"א, שכתבו שא"ל לכוין כאן לייחד או"א, כי כבר ייחדנו אותם בה' אלקינו ה' והורדנו ג' ע"ב לחב"ד לאבא, ואח"כ כאן מורידים אותם מכחב"ד לאבא ליסודו, ובונים כלי ורוחא ליסוד לאימא וליסוד דנוק, ובזיווג דיום הוא להוליד.

